

vara citat ur en dikt, då det är så fristående från inskriften. Vilken tydning är riktig, måste jag dock lämna därhän.

Översättning: Gunnar reste denna sten efter Lydbjörn, sin son. Jord skall remna och himmeln däröver (O. v. Friesen) e. Himlarnes jordsal och himlen däruppe (Brate).

155. Söderby, Runtuna sn, Rönö hd.

Pl. 11: B. 802.

Litteratur: B. 802; L. 878; Ransakn. 1667—84; Peringskiöld, Notae in Vitam Theodorici s. 498; Liljgren, Runlära s. 110; D 8vo I, s. 40; Runverser s. 175.

I *Ransakn.* angives »Söderby Hage» vara runstenens plats och B. 802 visar runstenen, som nu är förkommen, stående invid trenne skeppssättningar.

Enligt måtten i B. 802 har stenen varit 1,35 m hög, 1,03 m bred vid foten. Ämnet har säkerligen varit gråsten.

Högra slingan var till största delen förstörd, blott en del av dess slut bevarad. Inskriften var enl. B. 802:

Slingan: **bryniulfr skiu · auk anuntr · rai — — rin uipu** Innanför begynnelseslingan: — **ehs**

snialir : trikiar :

Om tydningen yttrar Bugge, *Runverser* s. 175 f. följande: »For **skiu** formoder jeg **askel**. Peringskiöld har skarpsindig och tiltalende udfyldt det manglende saaledes: **rai[spu stain at brupur sina onar uar fa]rin uipu [um alfur heims]ens**. Han sammenligner bl. a. i L. 141 **onar uarp tauþr i girkium**. I Udfyldningen burde det heller have hedt **brupr, uas** eller **uar** og **alfur**. Jeg forstaar ikke Formen **uipu**, for hvilken man skulde have ventet **uipa**. Peringskiölds Læsning **ens** (ikke **-ehs**) antager jeg for rigtig og Udfyldningen [**heims]ens** for sandsynlig. Vi har vistnok i denne Indskrift Brudstykker af Vers, men disse lade sig ikke med sikkerhed udfylde.»

Bugges förmodan, att **skiu** varit **askel** synes riktig, vilket däremot Peringskiölds utfyllning ej i sin helhet kan vara, då den saknar motstycke. Att **rin** skall fullständigas till [**fa]rin**, är sannolikt, jfr **han uar : farin : mip : ikuari** Sö. 107 Balsta; **uip** är då prep. *vidh* som brukas i samma betydelse som *mædh* för att angiva följe, t. ex. isl. *fór M. ok G. við honum* Hkr., och **u** är början på den hövdings namn, som han åtföljde, till äventyrs **ulaifr** Olev Sö. 163 Rycksta. Att det slutande **snialir : trikiar** är utsagt om sönerna, synes otvivelaktigt, men dessa böra i det föregående hava sammanfattats, t. ex. genom ordet *synir*, som allitterar med **snialir** och bestämmes av **hs** »hans»; versen kan hava varit: *gærdhu synir hans* A 3, så att 33 **e** framför vilken spår av runor äro tecknade, är fel för **Λ R**. I avseende på uttrycket *gærdhu synir* jfr Sö. 145 Enebylöt.

Översättning: Brynjulv, Äskil(?) och Anund reste [denna sten efter N. N., sin fader. Han var fa]ren med O[lev. Gjorde hans söner vården], dugliga kämpar.

156. Söderby, Runtuna sn, Rönö hd.

I ett brev till R. Dybeck från H. Aminson, Strängnäs d. 6 okt. 1862 (i R. Dybecks 1878 inlösta samling i V. H. A. A.) omtalas, att Södermanlands fornminn.-förenings ombud i Runtuna anmält, vilka runstenar där saknas, bl. a. Sö. 155 Söderby, varpå fort-

Inskriften: : **kairua** — utgör början av personnamnet Gervat.

Pl. 11: B. 798.

Pl. 11: B. 803.

Teckningen är åtskilligt bristfällig. Det andra namnet har uppenbarligen varit *Folk-kætil*, måhända felristat **fulktitil**, och 13—15 har varit **þir** »de», varpå **raispu** har måst följa som pred.; måhända är därför högra strecket i 21 **s** och 22 att uppfatta som ornament och v. hälften av 21 att läsa som **u**.